

D ů v o d y:

Jest sice správné, že podle § 7 vyr. řádu nastávají právní účinky vyrovnacího řízení již počátkem dne, kterého byla vyhláška o zahájení vyrovnacího řízení vyvěšena na desce vyrovnacího soudu. Než podle § 11 (1) vyr. ř. netýkají se účinky § 7 práv na oddělené uspokojení, jakým jest exekuční nárok vymáhajícího věřitele. Tato práva zůstávají zahájením vyrovnacího řízení nedotčena. Vyrovnací soud nebo vyrovnací komisař může však (ale nemusí) odložit výkon vnuceného prodeje nejdéle na 60 dnů, je-li to výhodné pro výsledek prodeje nebo nezbytné, by byla zamezena újma hrozící věřitelům (§ 11 druhý odstavec vyr. ř.). Toto odložení výkonu vnuceného prodeje (dražby) není tudíž zákonným účinkem zahájení vyrovnacího řízení, protože nenastává po samém zákonu, nýbrž teprve výrokem vyrovnacího soudu nebo vyrovnacího komisaře, učiněným na základě jeho volného uvážení a proto též odložení výkonu vnuceného prodeje nejeví účinek na úkony dražebního řízení, jež se staly do počátku dne, v němž výkon dražby byl odložen, nejeví tedy účinek na úkony dražební mu v ten den předcházející, nýbrž teprve na úkony pozdější, kteréž nastaly po doručení odkládacího usnesení vyrovnacího komisaře komisaři exekučnímu dražbu řídícímu, jak správně uvedl soud rekursní. Podle § 43 ex. ř. zůstávají při odkladu exekuce, pokud soud nic jiného neustanovil, prozatím v platnosti veškeré exekuční úkony, které byly již v době žádosti o odklad provedeny a může exekuční komisař úkon takový zrušiti pouze tehdy, kdyby tomu, kdo o odklad žádá, jinak vznikla těžko nahraditelná škoda, když složí jistotu za úplné uspokojení vykonatelného nároku. Těchto podmínek zde není a nebylo a též jich první soudce nezjišťuje. Není zde však ani podmínek pro odepření příklepu podle §§ 184 a 186 ex. ř. Poněvadž v době dražby a příklepu nebyl dražební komisař ještě zpraven o žádosti vyrovnacího soudu o odklad vnuceného prodeje a dražba byla skutečně provedena a příklep vydražitelům udělen, nemůže již, jak správně uznal rekursní soud, po dražbě došla žádost vyrovnacího komisaře o odklad vnuceného prodeje nic změnit na platnosti příklepu uděleného vydražitelům, kteří v právech nabytých příklepem zákonně uděleným musí býti chráněni.

Čís. 8443.

Do rozsudečného výroku nelze pojmati rozhodnutí o pohledávce uplatňované žalobcem námitkou proti pohledávce žalovaného, již žalovaný uplatnil námitkou započtení na žalobní pohledávku.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1928, Rv I 1960/27.)

Proti žalobě o 2000 Kč namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku 2100 Kč, proti níž opět žalobce namítl započtením vzájemnou pohledávku 120.000 Kč. Procesní soud první stolice ve výroku rozsudečném uznal, že je po právu pohledávka žalobcova 2000 Kč,

jakož i vzájemná pohledávka žalovaného 2.100 Kč, že však není po právu další žalobcova pohledávka 120.000 Kč, a důsledkem toho žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce potud, že vyloučil z rozsudečného výroku soudu první stolice odstavec: »další pohledávka žalobcova proti žalovanému 120.000 Kč není po právu« a to z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci shledává dovolatel v tom, že oba nižší soudy dospěly k úsudku, že se jeho pohledávka 120.000 Kč k započtení na vzájemnou pohledávku žalovaného nehodí, poněvadž jest naprosto neurčitá. To však nižší soudy nevyslovily, nýbrž, posoudivše tuto pohledávku jako započtením namítanou proti vzájemné pohledávce žalovaného 2.100 Kč, rozhodly, že pohledávka 120.000 Kč není po právu. Co do uplatňování této pohledávky žalobcem nutno zdůrazniti, že nešlo tu o obranu započtení, kterou zákon přiznává v §§ 188, 391, třetí odstavec a § 411 c. ř. s. jen žalovanému, nýbrž o rozšíření žaloby o další žalobcovu pohledávku. Jelikož žalovaný bez námítky o rozšířené žalobě jednal (§ 235 druhý odstavec c. ř. s.) a příslušnost procesního soudu tímto rozšířením žaloby nebyla vyloučena (§ 104 j. n.), nutno i v tomto směru v mezích dovolacích návrhů rozhodnutí odvolacího soudu věcně přezkoumati (§ 504 c. ř. s.). Soud první stolice měl o pohledávce 120.000 Kč rozhodnouti jen v důvodech a nikoliv ve výroku rozsudečném, ježto žalobce neučinil návrh podle § 236 c. ř. s. a předpis § 411 c. ř. s. nelze rozšířiti na pohledávku uplatněnou žalobcem jen námítkou proti pohledávce žalovaného, kterou tento uplatňuje námítkou započtení na zažalovanou pohledávku. Bylo proto vyloučiti z výroku rozsudkového první stolice odstavec 3 týkající se pohledávky 120.000 Kč.

Čís. 8444.

Měnová doložka, podle níž nemá věřiteli při odkladu placení vzejíti škoda ze zákonné úpravy měny.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1928, Rv I 2051/27.)

Kupní smlouvou ze dne 18. února 1919 prodal žalobce žalovanému dům za 120.000 Kč. Zbytek kupní ceny 50.000 Kč měl býti na domě po dvě léta zástavně zajištěn. Po uplynutí dvou let příslušelo oběma stranám půlroční právo výpovědi ohledně tohoto zbytku kupní ceny. Kdyby se v mezidobí následkem zákonné úpravy valuty vnitřní cena valuty nynější změnila, bylo prodávateli při splatnosti svým časem dlužný peněz vyplatiti v ten způsob, že z úpravy valuty nesměl utrpěti škodu tak, že by částka, kterou mu bylo svým časem splatiti, odpovídala dnešní